

COMING OUT
της Κατερίνας Φασουλή

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ:

- A) ΛΟΥΚΑΣ
- B) ΜΑΡΙΟΣ
- Γ) ΜΠΑΜΠΑΣ
- Δ) ΜΑΜΑ

Μεσημέρι. Στο εσωτερικό ενός σπιτιού. Στο κέντρο της σκηνής καθισμένα δύο αδέρφια ο Λουκάς (ομοφυλόφιλο αγόρι) και ο Μάριος (διεμφυλικό άτομο) συζητούν. Στην μία άκρη της σκηνής στον χώρο της κουζίνας η μητέρα τους, και στην άλλη άκρη ο πατέρας τους σκυμμένος κάτω από κάποιο έπιπλο επισκευάζει σωλήνες.

ΛΟΥΚΑΣ:

Ο μπαμπάς συνεχώς ψάχνει να βρει πως θα με θεραπεύσει. Αρνείται να αποδεχτεί ότι μου αρέσουν αγόρια, όπως και η μαμά. Δεν θέλω να σκέφτομαι πως ίσως με διώξουν από το σπίτι. Από την ημέρα που το έμαθαν επικρατούν φωνές και τσακωμοί. Φοβάμαι Μάριε, φοβάμαι.

ΜΑΡΙΟΣ:

Μα αν ο μπαμπάς σε διώξει, θα φύγουμε μαζί ρε Λουκά μου. Μήπως για μένα θα δεχτεί ότι δεν θέλω να με αντιμετωπίζουν σαν κορίτσι; Θα πάμε να μείνουμε στην γιαγιά που είναι ανοιχτόμυαλη και θα μας καταλάβει. Θα δεις θα τα καταφέρουμε. Πάω λίγο έξω να ξεσκάσω.

Φεύγει από τη σκηνή.

ΛΟΥΚΑΣ: (Στο κοινό)

Χριστούγεννα του 2022. Η πιο τραυματική μέρα της ζωής μου. Η μέρα που έμαθαν ότι δεν είμαι κανονικός -όπως λένε- επειδή δεν μου αρέσουν οι κοπέλες.

ΜΠΑΜΠΑΣ:

Λουκάαα

ΛΟΥΚΑΣ:

Έρχομαι ρε μπαμπά. Μην φωνάζεις δεν είμαι κουφός.

ΜΠΑΜΠΑΣ:

Για έλα εδώ γρήγορα. Θέλω να με βοηθήσεις με αυτούς τους σωλήνες

ΛΟΥΚΑΣ:

Τι λες ρε μπαμπά; Δεν είμαι εγώ για τέτοια, άσε με. Δεν μου αρέσουν απλά. Πάω να βοηθήσω στη κουζίνα. Εκεί μπορώ να κάνω κάτι σίγουρα.

ΜΠΑΜΠΑΣ:

Και τι είσαι; Γκέι ή γυναικούλα και προτιμάς να βοηθήσεις στη κουζίνα?

ΛΟΥΚΑΣ:

Δεν καταλαβαίνω ποιο είναι το πρόβλημα με το να βοηθήσω στη κουζίνα ρε μπαμπά. Δηλαδή πρέπει κάποιος να είναι γυναίκα για να μπορεί να μαγειρέψει ή να κόψει μια σαλάτα;

ΜΠΑΜΠΑΣ:

Δεν το σώζεις με τίποτα, αλλά θα τα πούμε άλλη στιγμή. Που θα πάει, θα σε κάνω άντρα.

ΛΟΥΚΑΣ:

Ρε μπαμπά σε παρακαλώ, έλα στα λογικά σου και χαλάρωσε. Εξάλλου οφείλεις να αποδεχτείς το παιδί σου όπως είναι.

ΜΠΑΜΠΑΣ: (Σηκώνεται όρθιος και αρχίζει να φωνάζει και να χειρονομεί απειλητικά)

Τίιιιι;;;

Ο Λουκάς φεύγει τρομαγμένος προς τα πίσω και τσουγκράει με την μητέρα του που έρχεται από την άλλη πλευρά με έναν δίσκο. Ο δίσκος πέφτει και σπάνε τα γυαλικά.

MAMA:

Τι τρέχεις έτσι παιδί μου; Κοίτα τώρα χίλια κομμάτια τα κάναμε.

ΛΟΥΚΑΣ: (Αγχωμένος μιλώντας γρήγορα)

Συγνώμη μαμά, θα σε βοηθήσω να τα μαζέψεις. Είπα στον μπαμπά κάτι το οποίο δεν του άρεσε. Φοβάμαι για τις συνέπειες Μαμά.

ΜΠΑΜΠΑΣ: (Ακολουθεί φουρκισμένος από την άλλη άκρη της σκηνής)

Και Συγγνώμη, είσαι ντιγκι-ντάγκας; Τί σου έμαθα εγώ μωρέ; Κοτζάμ κρητίκαρος να κουνιέται. Αχ, τι θα πούνε στο χωριό; Που θα πάει ρε, θα σε κάνω εγώ να μη γνωρίζεις από που σου ήρθε. Μα ήντα πάθαμε Γιωργίτσα μου; Το παιδί μας να θέλει...Αααχ, θα σε κάνω εγώ να ξεχάσεις το όνομά σου. Αν δεν σε φέρω στα ίσια σου να μην με λένε Μανώλη..

MAMA:

Συγγνώμη τί λέει ο πατέρας σου; Λουκά πες μου ότι όλα αυτά είναι ψέματα. Αχ Παναγιά μου. Θα μας κουζουλάνεις μωρέ; Και τι θα πω εγώ τώρα στον παππού σου που σου έχει έτοιμη νύφη; Ότι δεν θες νύφη αλλά γαμπρό; Τί κακά μαντάτα έφερες στην οικογένεια; Δε θέλω να σε ξαναδώ μπροστά μου!

ΛΟΥΚΑΣ:

Μα...

ΜΑΜΑ:

Μαμούνια. Ξεκουμπίσου από εδώ μέσα. Θα σε θεραπεύσω με αυτή την τιμωρία. Να φύγεις από το σπίτι. Θα δεις, Δε θα θέλεις αγοράκια πια. Αρκεί να καταλάβεις τί έχεις κάνει. Σε μισώ!

Μπαμπάς και μαμά φεύγουν από τη σκηνή

ΛΟΥΚΑΣ:

Από τότε το σπίτι των γονιών μου έχει γεμίσει βιβλία με θεραπείες για ομοφυλόφιλους. Ψάχνουν να βρουν πως θα με γιατρέψουν. Από τότε κάθε μέρα ακούω τα ίδια πράγματα. Έχουμε φτάσει στον Απρίλη του 2023. Πριν δύο μήνες έφυγα από κει. Ήρθα στη γιαγιά μου που ας πούμε ότι τα πράγματα είναι καλύτερα, αν και αυτή προσπαθεί να μην χάσω την επαφή με τους γονείς μου. Οι γονείς μου με μισούν. Με μισούν επειδή είμαι γκέι. Με μισούν επειδή δε θα έχουν την χαρά να δουν ένα βιολογικό εγγόνι. Με μισούν επειδή ποτέ δεν με αγάπησαν πραγματικά. Γράφω σε ένα τετράδιο και κλαίω σαν να μιλάω σε κάποιου είδους συμβούλιο ή σε ψυχολόγο. Δε θα πάσω ποτέ να φοβάμαι. Ο μπαμπάς, όταν με βλέπει στον δρόμο δε με κοιτάει πια και η μαμά κοιτάει λοξά, σαν να είμαι κάποιος εγκληματίας. Μερικές μέρες πριν βρήκα κάτω απ' τη πόρτα του σπιτιού ένα σημείωμα που έλεγε «Θα έχεις συνέπειες Λουκά. Δε θα ξεχαστεί έτσι το κακό που μας έκανες». Ήταν ο γραφικός χαρακτήρας του μπαμπά. Δεν ξέρω τι είναι ικανός να κάνει. Πάντως ξέρω σίγουρα πως είναι ανίκανος να θεραπεύσει τον γκέι γιο του και αυτό τον πονάει. Και δεν είναι μόνο οι γονείς μου. Καμιά φορά και στο σχολείο και στο δρόμο άνθρωποι με κοροϊδεύουν. Και αισθάνομαι πάλι φόβο και αισθάνομαι πάλι άσχημα για αυτό που είμαι.

(Μπαίνει ο Μάριος και ο Λουκάς του απευθύνεται).

Ευτυχώς που έχω κι εμένα αδερφάκι που με καταλαβαίνεις.

ΜΑΡΙΟΣ:

Μην ανησυχείς Λουκά μου, θα την βρούμε την άκρη. Είσαι δυνατός εσύ.

(προς το κοινό)

Εγώ δεν τόλμησα ποτέ να κάνω το coming out στους γονείς μας. Καμιά φορά το ονειρεύομαι.

Ο Μάριος ονειροπολεί καθώς ο Λουκάς βγαίνει. Κατόπιν συνεχίζει ο Μάριος μόνος.

Κάθομαι στο δωμάτιο μου και σκέφτομαι πως θα τους το πω. Δεν αντέχω άλλο έτσι. Νιώθω εγκλωβισμένος σε ένα γυναικείο σώμα. Δεν νιώθω εντάξει. Θα ήθελα οι γονείς μου να με καταλάβουν, ή τουλάχιστον να προσπαθήσουν και να με στηρίξουν. Το φαντάζομαι λοιπόν κάπως έτσι...

Μπαίνουν ο μπαμπάς και η μαμά φέρνοντας ένα τραπέζι με καρέκλες και κάθονται.

ΜΠΑΜΠΑΣ:

Μαρία κατέβα. Ήρθε η ώρα του φαγητού.

ΜΑΡΙΟΣ:

Έρχομαι μπαμπά.

MAMA: (με το που τον βλέπει)

Έλα μαζί μου στη κουζίνα (ψιθυριστά). Πάλι είσαι ντυμένη σαν αγόρι. Τι πάει λάθος με σένα πια; Έχεις φτάσει 17 χρονών. Πότε θα βάλεις μυαλό;

ΜΑΡΙΟΣ:

Μα έτσι νιώθω άνετα. Δεν καταλαβαίνω το πρόβλημα σου.

MAMA:

Δε θα το συζητήσω άλλο, πάμε έξω.

ΜΠΑΜΠΑΣ

Ελάτε να κάτσουμε για φαγητό. Είναι όλα έτοιμα.

Κάθονται όλοι μαζί στο τραπέζι

Και τώρα, μιας και είμαστε όλοι μαζεμένοι, θα ανοίξω ένα από τα ακριβότερα κρασιά μας.

MAMA:

Άντε Μαράκι, πήγαινε να το φέρεις.

Ο Μάριος πηγαίνει να φέρει το κρασί και ποτήρια και επιστρέφει υπό το διαρκές άγρυπνο βλέμμα των γονιών του που τον κοιτάζουν έντονα.

ΜΑΡΙΟΣ:

Ορίστε.

Ο Μάριος αφήνει γρήγορα το μπουκάλι στο τραπέζι και κάθεται βιαστικά. Καθώς ο μπαμπάς βάζει το κρασί στα ποτήρια επικρατεί σιωπή όλο νόημα.

ΜΠΑΜΠΑΣ:

Τι σου συμβαίνει Μαρία μου; Όλα καλά;

ΜΑΡΙΟΣ: (Σηκώνεται και τους μιλάει με θάρρος)

Κοιτάζτε, κάποια στιγμή θα το μαθαίνατε όπως και να 'χει. Δε νιώθω άνετα στο σώμα μου. Με ενοχλεί το στήθος μου, δε μου αρέσουν τα μακριά μου μαλλιά, ούτε τα φορέματα. Θέλω φόρμες και φαρδιά ρούχα. Δε νιώθω άνετα να μου απευθύνεστε σαν κοπέλα, προτιμώ να μου μιλάτε με αντρικές αντωνυμίες. Το Μαρία, δεν είναι για μένα, το Μάριος όμως, είναι υπέροχο. Δεν ήθελα να σας απογοητεύσω, συγγνώμη.

ΜΠΑΜΠΑΣ:

Τι λες;

Πριν ξεσπάσει η οργή παγώνουν όλοι, μπαίνει ο Λουκάς και απευθύνεται στο κοινό.

ΛΟΥΚΑΣ:

Νομίζω δεν χρειάζεται να επαναλάβουμε το πως θα αντιδρούσαν οι γονείς μας μετά από την αποκάλυψη του Μάριου. Το είδατε πολύ καλά στην περίπτωση μου. Ας συνεχίσουμε το όνειρο του Μάριου όπως θα ήθελε να είναι τα πράγματα. Ας πούμε ότι οι γονείς μας αντέδρασαν εδώ διαφορετικά, θα τολμούσα να πω φυσιολογικά, όπως αρμόζει στους γονείς να φέρονται στα παιδιά τους. **(στέκεται στο πλάι και παρακολουθεί την εξέλιξη της σκηνής)**

MAMA:

Μαρία είσαι σίγουρ...

ΜΠΑΜΠΑΣ!

Μάριε, είσαι σίγουρος για αυτή σου την απόφαση;

ΜΑΡ: **(κλαίγοντας)**

Ναι.

MAMA:

Σε στηρίζω και θα σε στηρίζω πάντα. Είσαι το παιδί μου.

ΜΠΑΜΠΑΣ:

Είτε Μαρία, είτε Μάριος, είτε αγόρι είτε κορίτσι, εμείς σ' αγαπάμε και σε στηρίζουμε.

ΛΟΥΚΑΣ: (Απευθύνεται στο κοινό)

Αυτό είναι το όνειρο του Μάριου. Το όνειρο να είχε μια οικογένεια που σέβεται την διαφορετικότητά του και τις επιλογές του. Τα δικαιώματά του δηλαδή. Να είχαμε μια οικογένεια που μας αγαπάει πραγματικά. Ευτυχώς σε κάποιες οικογένειες, σε κάποιες παρέες, σε κάποια σχολεία αυτό το κλίμα αλληλοσεβασμού, διαλόγου και υποστήριξης της διαφορετικότητας υπάρχει και στην πραγματικότητα, όχι μόνο στα όνειρα. Όμως πάρα πολλά παιδιά αυτή τη στιγμή βιώνουν την βία και την κακοποίηση στο σώμα και την ψυχή τους -στην ψυχή τους που είναι και το σημαντικότερο. Και όχι αναγκαστικά

σωματική βία. Ακόμα και οι λέξεις μπορούν να σκοτώσουν την ανθρώπινη ψυχή. Είναι πολύ δυνατές οι λέξεις. Μένουν στο κεφάλι και δεν φεύγουν εύκολα.

ΤΕΛΟΣ